

([Сведок](#))

Код нас, у Србији, уз постојеће вековне теорије завере – како нас цео свет мрзи, постоје и оне приземније, али и стварније: прислушкивање, праћење, тајно снимање, као најчешћи начини праћења људи и завиривања у њихове тајне. А, добро послужи, кад зафали, и за политички притисак, или што да не, и за уцену...

Сад, кад је пет година после, откривена наводна „афера Дачић -Миша Америка“, на 130 дискова, која се тек захуктава, а коју је отворио доскора свемоћни координатор безбедоносних служби у кабинету Бориса Тадића, Миодраг Мики Ракић у једном малолитражном недељнику, па је потом та прича помпезно лансирана, према речима бившег ко-министра, данас адвоката Божидара Прелевића у „службеном гласнику“, познатијем као „Информер“, сетили смо се једне по обиму много веће афере и тајног праћења и прислушкивања око 40 људи.

А све лепо упакованих у три случаја тајне акције СДБ: „Мачва“, „Кактус“ и „Шумадија“ из 2001. године.

Наш саговорник је Драган Тодоровић, у то време председник Одбора за безбедност Скупштине Србије, који је залуд покушао да уђе у мрачне тајне неформалних центара моћи, док зарад „постављања“ незгодних питања није смењен, уз формално образложење – да је Одбор наводно користио за промоцију своје тадашње странке – СРС.

